

Válaszolnak az illetékesek

TAVASSZAL RENDEZIK A TÓ UTCÁT

Oktober 6-i lapunk Olvasóink írák rovatában Bozoki István levelét közöltük a Tó utcai lakók panaszáról. Pántya József, a szegedi II. kerületi tanács vb elnöke ezzel kapcsolatban a következőkről értesítette szerkesztőségünket. „A Tó utca gyalogjárójának és útjának állapotát a nyár végén megvizsgáltuk. Ott volt az érdekelte tanácsos és a lakóközösség elnöke, sőt, az utca több lakója is. A helyszíni vizsgálaton megállapodás született, hogy az utca rendezését a kerületi tanács építési és közlekedési csoportja 1968. tavaszán saját építőbrigádjával soronkívül elvéggezteti. Az utca alacsony tornászását a nagy költség miatt nem lehet megoldani, de a tavaszi építéssel, a vízhálózatot kapcsolatos problémák is elintéződnek.”

MEGSZÜNTETIK

AZ ÁLLATTARTÁST

Szintén október 6-i lapunkban közöltük Szabad István levelét, amelyben kifogásolta olvasónk, hogy többszöri intézkedés és határozat ellenére is tartanak sertést és más állatot lakóházukban.

Dr. Vitos György, a III. kerületi tanács egészségügyi csoportjának főorvosa ezzel kapcsolatban közölte levelében, hogy az előző határozat ellen benyújtott fellebbezés után vizsgálat folyt. Ennek eredményeként a megyei jogú városi tanács vb elnöke 1967. december 31. után nem engedélyezi az állattartást a Rigó utca 14. számú ház jelenlegi állattartójának.

Vasútról közútra

A vasút és közúti fuvarozási vállalatok között létrejött megállapodás szerint az idei őszi forgalomban legfeljebb 1967. december 31-ig néhány áru szállítást a vasútról a közútra terelik át. Az átmeneti intézkedés csak az úgynevezett rövidtávú fuvarozásokra, elsősorban a legfeljebb 50 km-es távolságra történő szállításokra vonatkozik. A rendelkezés szerint ide tartoznak az állati tápszerek, cukor, cement, gabona, továbbá a hűvelyes szállítmányok, a konzerv, mütrágya — a cukorgyári mésziszap kivételével —, a szövőgyárak termékei és a nyomóipari vállalatok kooperációs szállításai, továbbá a papíripari üzemek gyártmányai és azok göngyölegei. Ez a rendelkezés vonatkozik a bútorküldeményekre is. A rendelet számos kivételt tartalmaz.

Emlékeztető az öregekre

Oktober 9—15 között van az öregek hete.

Ezen a héten társadalmunk a legkülönbözőbb formában fejezi ki tiszteletét és megbecsülését az öregekkel szemben.

Valamikor az öregek tisztelete vallási parancson alapult. Nem lehetett tudni mi volt benne több: félelem, megtévesztés, képmutatás?

Ezzel szemben nemrég óriási fejlődésről adhattunk számot: Nyoma se volt félelemnek, megtévesztésnek, képmutatásnak... néha tiszteletnek sem.

Ez volt még nem is olyan régen.

Most ez a „hivatalos” megemlékezés sok mindent kárpótól és sok mindent felejtet.

Az utóbbi két évtizedben nem volt alkalmunk az öregekkel szemben gyakorolni a jó modort, kell a jövőre legalább utólag valami útmutatót adni. Legalább annyit, hogyan nem kell viselkedni az öregek hetében.

Feltesleges állandóan emlegetni azt,

Inkább száz jogosítvány!

Alig van olyan nap mostanában, hogy ne olvasnánk az újságokban, vagy ne hallanánk a rádió híradásaiban különböző közúti balesetekről. S a közúti balesetek kivizsgálásának eredményei csaknem mindig azt tükrözik, hogy a karambolozó gépjárművezető valamilyen okból uralmát veszítette a kormánykerék, a fékberendezés felett, illetve figyelmének koncentrációját valami végtelen befolyásolta. S vajon hogyan, mikor és talán nem is utolsósorban mitől áll be az olyan állapot a vezető idegrendszerében, amikor az említett másodperc-töredéknyi idő „kihagyás” miatt bekövetkezik a karambolozás?

A fáradt vekker

A kérdésre a válasz alapján véve sokkal egyszerűbb, mintsem hinnénk — helyesebben: hinnék éppen azok, akiket gyakorlatilag közvetlenül érint. A gépkocsivezetőket, a motorosokat, s általában mindenkit, aki valamilyen gépjárművel részt vesz a közúti forgalomban. Mert először is: akár fizikailag, akár szellemileg fáradtan ül a volán mellé, vagy motorjának kormányára mögé, a balesetveszély mindkét esetben megváltozik. Az alkoholt fogyasztó gépjárművezető — legyen az hivatásos, magánautó-tulajdonos, illetve — motoros — mindenekképpen az ön- és közveszélyesek kategóriájába kell sorolni. Egész idegrendszere egy sűrű, fáradt gépalajl megkettőzött szerkezetére hasonlít. Felelősségtudata egyelő a nullával.

Csak nemrég olvastam az egyik napilapban, hogy egyetlen hét végén — tehát nem is egy teljes hét leforgása alatt! — 176 súlyos (ebből kilenc halálos) közlekedési baleset történt. „Szinte az az érzése az embernek — írja a többi között a cikk szerzője —, valami rossz szenvedély szállta meg a volán mögött ülőket. Eszeveszetten száguldoznak az utakon, megfélemlítve a közlekedőket, szabályokról stb.” — majd a végén határozottan kimondja: „Inkább száz jogosítvány (valószínűleg vesszen), mint egy emberélet!”

Igen, ezzel egyetérthetünk, s azzal csak még jobban, hogy — „hatásos ellenszerre van szükség... Szigorúbb intézkedésekre azok ellen, akik megfélemlítik a közlekedést és a társas együttélés legegyszerűbb szabályairól!”

Sokkal célszerűbb lenne a bírságok, a büntetések kiszabásának megelőzése, vagyis: a hatásos ellenszerre, a szigorúbb intézkedéseket, ha megszülettek és

hatályba is léptek, már jóval a jogosítvány kiadása előtt kell alkalmazni.

Kiben mi lakik?

Tegyük fel az első kérdést: milyen mérvű lehet az értelmi, a lelki korlátoltsága olyan valakinek, aki a maga és mások testi épségét veszélyezteti, életét könnyelműen a halálba viszi? Vajon ki a megmondhatója? Hiszen sem a gépjárművezetői tanfolyamok elméleti és gyakorlati oktatói, sem a közlekedésrendszert részéről a tanfolyamokon és azok befejeztével a már így is szigorú, s egyre szigorúbb vizsgákon, valamint a jogosítványok kiadásában közreműködő szervek, ám még maga a gépjárművezetőre való alkalmasságot megállapító orvos sem tudhatja, hogy — kiben mi lakik? Ki mennyire képes felfogni a felelősséget a maga és embertársai testi épségének megőrzésében majd később, amikor már jogosítvánnyal a zsebében, önállóan vezeti járművét?

Ezekben a kérdésekben, sajnos, eddig még mindig holtpontonra jutottunk. Csődöt mondott minden olyan tudományos, pszichológiai kutatás, vagy azon innen a köznapibb értelemben vett megoldást kereső igyekezet, amely a leendő gépjárművezetőről megállapítaná a tőle várható felelősségtudat mértékét.

És mégis: hol van hát akkor az a határ, amelyen túl már nem lehet számítani senkinél sem arra, hogy az embertársai és a maga iránti felelősséggel még józan ésszel képes tetteinek esetleg végtelen következményeivel is számolni? És vajon ki merné vállalni a felelősséget, hogy a szigorúbb intézkedések, a hatásos ellenszer igazságon alkatmazza, ha egyszer nem tudja, nem tudhatja: kiben mi lakik? Senki. Sem gépjárműtanfolyam-vezető, sem gyakorlati oktató, sem a közlekedésrendszert illetékes szervei, de még a szakorvos sem, a pszichiáter sem — mivel emberek vagyunk és tévedhetünk.

Talán mégis meg kellene próbálni az „Inkább száz jogosítvány, mint egy emberélet” elvén alapuló javaslat gyakorlati alkalmazását? Még akkor is, ha az — amúgy, istenigazából — szedné is áldozatát?

Nem elég a becsvágy

Próbáljuk megvizsgálni a jellemét, a műveltségét, alaposan is szigorúan, kivétel nélkül mindkinek, aki bármilyen gépjárművel is

kíván részt venni a közúti forgalomban. És senkinek se tegyük kivételt! Találjuk meg a módját, a lehetőségét annak, hogy már a gépjárművezetői tanfolyamokon kitűnjön: vajon alkalmas-e az illető a gépjárművezetésre, illetve kiadható-e számára a jogosítvány, vagy sem. Mert a hiába való szép szó, a betétlap elvétele, a súlyosabbnál súlyosabb pénzbírság, a jogosítvány végérvényes bevonása és a szabadságvesztés után már csak ez az egyetlen „szankció” következhet. Bevezetésével talán remélhetjük, hogy csökkennek a közúti balesetek — kevesebb áldozatot követel a modern közlekedés —, s az az érzésünk is megszűnik, hogy „valami rossz szenvedély szállta meg a volán mögött ülőket, akik (ma még) eszeveszetten száguldoznak az utakon, megfélemlítve a közlekedőket, szabályokról...”

Nem elég csupán a becsvágy ahhoz, hogy valaki a szükséges anyagi eszközök birtokában megszerezhesse magának az áhított autót, vagy motort — és persze a hozzávaló vezetői jogosítványt —, hanem az is, hogy minden körülmények között ura és parancsolója lehessen gépének, önmagának pedig szigorú bírójának; önfegyelme, felelősségtudata sohasem engedje meg, hogy vezetés közben, vagy még mielőtt kocsiába, motorjára ül, csak egyetlen pillanatra is megfélemlítse a KRESZ írott és íratlan, ám mindenekképpen szigorú törvényeiről, amelyek életet, vagy halált, az utóbbinál szerencsésebb esetben szabadságot, vagy börtönt jelentenek.

Vass István

Ősz az idegenforgalomban

Még most is sok vendég jön Szegedre

Ebben az évben annyi turista fordult meg az országban, mint eddig még egyszer sem. Számuk hárommillióra tehető, s közülük nagyon sokan Szegedet is meglátogatták. Annyian, hogy Szeged „túlteljesíti évi tervét”, mert bár az idegenforgalmi főszékhely hivatalosan szeptember elején vége van, ezután sem csappant meg a Szegedre érkező turisták száma. Kedvező az időjárás és a város most ősszel is tud mit nyújtani vendégeinek.

Bankett a Postakocsiban

A múlt hetekben lengyel, szovjet és német csoportok

látogattak Szegedre és várnak külföldiekét ezutánra is. Szeptember, október pedig — az iskolai kirándulások hónapjai — sok diákot is hoznak a városba. Jönnek az egész országból, a sportoló egyetemistákkal együtt.

A rózskei határforgalom kisebb ugyan, mint a nyáron volt, de még most is jönnek szép számmal, hogy itt töltsenek néhány napot, esetleg a hét végét, vagy mint nemrégiben például, értekezési bankettet rendeznek a Postakocsi csárdában.

Az újszegedi kempingben minden hely foglalt, s egy-egy után futnak be megrendelések már a jövő év május-júniusára is az idegenforgalmi hivatalba. Mégis a hivatalban az őszi hónapok elsősorban a következő évre való felkészüléssel telnek el.

Mikor adnak reggelit?

A jövő nyár programja, a rendezvények tervezete már elkészült. A prospektusok pedig, melyek elvisszik majd Szeged híret az egész országba, s külföldre is, előkészületben vannak. Megkezdtek már a januártól márciusig tartó továbbképző tanfolyam szervezését, amely kötelező lesz minden idegenvezető számára. Nagyon szeretnék megoldani végre azt is, hogy a fizetővendégszolgálatot igénybevevők, ahol csak lehet, kapjanak reggelit is házigazdájuktól. Külföldön ez teljesen természetes dolog, s ha sikerül megvalósítani, örömmel fogadják a turisták itt Szegeden is, ahol eléggé körülményes megreggelizni a keveses számú és zsúfolt tejfőzőkben. A kollégiumok jól beváltak mint szállodák eddig

is. Igénybeveszik őket továbbra is, de a jövő nyáron szeretnék, ha ezek a szállóvendégek étkezését is biztosítaniuk már.

Többet a megyéből!

Sokat gondolkoznak azon, hogyan lehetne jobban bekapcsolni a megyét Szeged idegenforgalmába. Ha a vendég több helyre mehet, többet láthat — tovább marad. Vásárhely, Mátyás és a Holt-Tisza-vidéke, Fehértó, Csongrád meglátogatása, kirándulás a Tiszán, mind egy-egy élmény lehet a látogatók számára. Természetesen csak akkor, ha a meglévő látványokat megfelelően „tálalják”, s ez az, ami egyelőre fejtörést okoz.

Az sem mindegy, hogy az emberek hogyan viselkednek az ideérkező idegennel szemben, akiktől az is függ egy kicsit, miként vélekednek aztán rólunk külföldön. Éppen ezért az idegenforgalmi hivatal a télen olyan előadásokat rendez majd, melyeken az érdeklődők elcsatíthatják a vendéglátás sok apróbb nagyobb iratlan szabályát.

Halmaj Zsuzsa

Rosa Canina

nagy tételben és

rózsató eladó

Délalföldi Kiserleti Intézetnél. Szeged. Alsóközút sor 7. szám.

xS. 100 166